

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

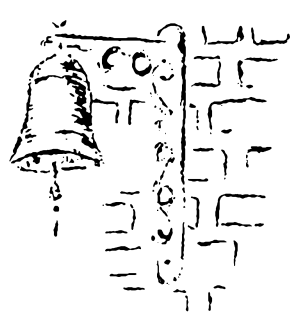
Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

En julehilsen fra TRYHØJSKOLE

LYKKE PÅ REJSEN.

Og du, som er så ung i dag, - og som skal nå så meget,
- som har så travlt, fordi du ved, du bygger på dit eget!

Du iler frem på lette fod -
du har et mål, du stiler mod,
der lyser i det fjerne.

Kan du i dag ej målet nå,
så må du lære at forstå,
at vejen, den er skøn at gå
imod din Lykke-stjerne.

S.A.Sørensen.

1965

SMELTEDIGEL ELLER STØBESKE.

Vejret og "tiderne" er altid bplagte emner at snakke om. Det er tiest let at være enige her, før vejret kan vi ikke gøre noget ved, og "tiderne" har "de andre" skylden for, og det er jo de "dårlige tider"; vi snakker om! De "gode tider" er selvfølgelig for os.

Men sker det så, at vi tager de langsynede briller på og betragter tiderne i historiens belysning, kan overfladisk snak blive til samtale og rig tankudveksling.

Vi vil da opdage, at historien beretter om skæbnetider: om brydninger mellem gammelt og nyt, - om kampe med sejre eller nederlag, - om opdagelser og opfindelser, fordi kamp også kan være en kamp med stoffet, - at vi strider for at gøre os naturen underdanig - både naturen om os og naturen i os.

Der er vel ret beset "skæbne" i enhver af historiens epoker, enten menneskene så kæmpede for noget, imod noget eller bare var lunkne.

Men af skelsættende betydning kan vist med rette nævnes tre: Overgangen fra ældre til yngre stenalder, renæssancetiden og - vor egen tid.

Vi kan umuligt vurdere rækkevidden af, at menneskene lærte sig at dyrke jorden, så strejferen blev bonde. Dertil er de almindelige ydre goder i dag for selvfølgelig - i hvert fald i Danmark.

Vi kan adskilligt bedre vurdere, hvad renæssancetiden førte med sig, da middelalderen gik over i den nyere tid: Det nye verdensbillede (jorden var ikke længere verdens midtpunkt) opdagelsesrejserne, bogtrykkerkunsten, den frie videnskabelige forskning, kolonivældet, den hvide mands herskertid - på godt og ondt, og hvad alt dette udviklede sig til.

Går vi så til vor egen tid, bliver vurderingen sværest. Man kan ikke se skoven, når man vandrer mellem træerne. - Men meget kan vi konstatere: Videnskabens og teknikens sejre over stoffet, Hele nationer kan leve i velfærd. Kræfterne fra atomets lilleverden kan udnyttes til udforskning og beherskelse af universets storeverden. Vi kan virkelig overordentlig meget selv. - Jorden er blevet lille for os, og verden er blevet "så stor, så stor". Samkvem er muliggjort mellem alle jordens folk. Vi kommer hinanden ved. Vor "næste" findes i langt større antal end i gamle dage. - Skranker i massevis er blevet nedbrudt. Gammel overtro og fordom er forsvundet. Gamle autoriteter, formaliteter og traditioner er ved at smuldre. - Kunsten - i alle dens afskygninger - har sprængt de gamle former og røber vel som en slags åndelig seismograf, at vi lever i en brydningstid.

Så vidt kan vi se og erkende vor egen tid. - Men hvad vi ikke kan overse, er måske af endnu større rækkevidde: Hvor har vi den autoritet, vi kan styre vort livs kurs efter? Er det mere menneskeverdigt at lade sig lede af popkejsere og mødekonger end svundne tiders konger og kejsere? Hvem hjælper os til at sætte vore mål og afstikke vore veje, så teknik og ydre goder ikke fører til blødgørelse, surhed eller end- og undergang, men til et grundlag for et livsindhold og for glæde?

Hvornår vil vi igen møde de kunstnere, der ikke vil nøjes med at rive åndelige slumkvarterer ned og skildre det meningsløse, det absurde? Kunsten må også kunne bygge op. Og det kommer - om ikke før, så når modernisterne har gjort sig selv overflødige og er blevet gammeldags, blevet en ny formalisme som den, de har kæmpet imod.

Og hvornår har "frisindet" løbet linen ud? Om ikke før, så når "frisindets" yderste konsekvens bliver en ny spændetrøje i stedet for sand frihed forbundet med ansvar. - - Vår tid har løst mange opgaver, men skabt endnu flere problemer. - Vi har i højskolen fået bedre ydre rammer og mere økonomisk tryghed; men har vi bevaret gnisten, indholdet, budskabet?

Vi er i en brydningstid af uoverskuelig rækkevidde. Men er vi i støbeskeen, hvor

kun nye former skal dannes? eller er vi på vej mod smeltedigølan, hvor alt flyder, og ingen normer findes, og hvor intet må kaldes ondt og intet kaldes godt?

Ingen kan svare, og dog ligger svaret til den enkelte af os - i vor gerning, i vore ord og tanker, i vor tro og i hele vort liv.

Lad så let falde, som ikke kan stå. Men lad os også desto mere ærligt søge det, der kan stå, enten det så synes af lidt eller meget.- Lad også bare højskolen og kirken komme i støbeskeen, men lad os ikke glemme, at det er menneskets adelsmærke at tørde tro, at vi er skabt i Guds billede, og afstikke vort livs kurs efter det.

P.Sejlund Sørensen.

Adventslýsnes spinkle flamme, der brænder nu, fortæller os om tidernes skiftende gang. Et gammelt kirkeår er forbi,- et nyt begynder. Og de minder os vidunderligt om, at i tilværelsen er der noget sikkert og tilbagevendende, usynlige magter, som giver os holdepunkter. Og vi mennesker, så dygtige og opfindsomme, at vi næsten har gjort os til herre over naturen, vi er dog ikke så selvstændige, at vi ikke til stadighed har brug for at drømme,- vi har over vort liv og vort arbejde brug for lys, som kan hjælpe os til fasthed i usikre tider.

Året var for os fyldt med opgaver,- vanskelige problemer, hvor det føites, som kræfterne strakte til så lidt,- og lykkeligt arbejde med flittige forventningsfulde elever, der virkelig havde mod på det kommende.

Jo, der var meget at glædes over, meget at være taknemmelig for,- selvom vi nok stundom glemte at takke.- glemte dette-også fundamentale; at den tak, vi får fremstammet for glæder, vi får, den gør kun glæden desto større.

Opgaverne, der ligger forude for vore elever og for os, står jo også i lyset af tidernes ugunst. Vore "kärne folk på tinge" strider for; at sygeplejen må svare til tidens krav samtidig med, at den bevarer sit gamle motto: ved god, dygtig og menneskelig indsats at give patienten tilbage til samfundet - tilbage til livet. Givet er det, at usikre tider gør opgaven særlig stor for os.

Måtte der være "lys" over opgaverne, der ligger til os i det kommende år.

Margrethe Hansen.

Der går en del mennesker rundt iblandt os med en splint i øjet af troldespejlet, som havde den egenskab, at det viste det modsatte af det, der i virkeligheden spejlede sig deri. De mennesker får et forvrænget syn på tilværelsen og udlægger alt i en ond mening. Ser de ungdommen, finder de den unen og frastødende. Har de været sammen med nogle mennesker, er der altid noget ondt at sige bagefter. Møder de et hjælpsomt menneske, aner de onde hensigter bag. Hvis de så endda holdt det for sig selv, men det løgagtige skal ud, og intet kan standse dets løb. Selv om det siges af et ondt sind, er giften sået i menneskers sind og er ikke sådan at komme af med igen. Derfor må vi søge at holde os borte fra de mennesker, men samtidig granske vort eget sind for at finde ud af, om vi ikke skulle have blot en lille bitte splint af spejlet i vort øje. For at få hjælp til at overvinde splinternes virkning, må vi vende "hjerterne" opad til Ham, som kommer, og det er netop det, der lyder atter og atter i denne skønne adventstid.

Birthe Seindal.

"At være mand er at være ansvarlig", siger Saint Exupéry, og deri ligger der dyb sandhed, for en af menneskets fornemste egenskaber er vel netop at være sig sit ansvar bevidst. Med forfatterens ord vil dette sige: "At være stolt af en sejr, som ens kammerater har vundet. At kende sig ydmyget af en skændsel, hvori man selv er uskyldig. At føle, at man ved at lægge sten til værket er med til at opbygge verden!"

- - Men det kan siges enklere og mere sandt? Jeg tror det næppe.

Inger Larsen.

"Åh, mester! Lad mig ikke søge så meget at blive trøstet som at trøste. Ikke så meget at blive forstået som at forstå. Ikke så meget at blive elsket som at elske. Thi det er gennem helt at give, at man får, Det er ved at glemme sig selv, man finder sig selv. Det er ved at tilgive, man får tilgivelse."

Med denne bøn, som er formet af den hellige Frans af Assisi, tillader jeg mig at vise mit ansigt for alle tidligere Try-elever.

Martha Johansen.

Trods "ind under jul med kulde og mørke dage" skal min hilsen til jer være en sommerferieoplevelse - iført hverdagsdragt og til eftertanke.

Vi kom fra en lille bjerglandsby mellem Grimsel- og Furkapasset i Alperne og var på vej mod næste mål, Rhonegletscheren - sneglende af stød i de skrappeste hårnålesving og stigninger, som vi endnu havde været ude for. Jeg havde "gåsehud"; - - en fejlmanøvre, en svigten, et uheld og - - -. Men netop kravene, spændingen og ansvaret skærpede alle sanser til det yderste, og gjorde - hvor mærkeligt det end lyder - oplevelsen og glæden at nå malet meget større.